

Eliáš – číslo dvanásť

Každé údolie bude vyvýšené

Jeff Pippenger

2023-10-17

Stále sa zaoberáme Eliášom ako prorockým symbolom. Eliáš oznámil Achabovi, že po tri roky nebude pršať, iba ak na jeho slovo.

A Eliáš Tišbjský, jeden z obyvateľov Gileádu, povedal Achabovi: Ako žije Hospodin, Boh Izraela, pred ktorým stojím, nebude po tieto roky ani rosy ani dažďa, iba na moje slovo. 1 Kráľov 17:1.

Kristus nás v Evanjeliu podľa Lukáša informuje, že tie tri roky boli v skutočnosti tri a pol roka.

A povedal: Veru vám hovorím, že nijaký prorok nie je prijatý vo svojej vlasti. Ale vpravde vám hovorím: Za dní Eliáša, keď sa nebo zavrelo na tri roky a šesť mesiacov a po celej krajine nastal veľký hlad, bolo v Izraeli mnoho vdov; no k nijakej z nich nebol Eliáš poslaný, iba do Sarepty, sidonského mesta, k žene, ktorá bola vdovou. Lukáš 4:24–26.

Tri a pol roka sa odohrali v čase Achaba a Jezábel, čím sa tri a pol prorockého roka stotožňujú s obdobím od roku 538 do roku 1798, keď pápežstvo, predstavené ako Jezábel v cirkvi v Tyatíre, vládlo počas temného stredoveku.

Ale mám niečo proti tebe: trpíš tú ženu Jezábel, ktorá si hovorí prorokyňa, a učí i zväzda mojich služobníkov, aby smilnili a jedli modlám obetované veci. A dal som jej čas, aby činila pokánie zo svojho smilstva, ale neučinila pokánie. Hľa, vrhnem ju na lôžko a tých, čo s ňou cudzoložia, do veľkého súženia, ak nebudú činiť pokánie zo svojich skutkov. A jej deti zahubím smrťou; a všetky cirkvi poznajú, že ja som ten, ktorý skúma ľadviny i srdcia; a dám každému z vás podľa vašich skutkov. Zjavenie 2:20–23.

Jezábelin „čas na pokánie“ trval tri a pol roka za dní Eliáša a tri a pol prorockého roka od roku 538 do roku 1798 v temnom veku pápežského prenasledovania. Trestom Jezábel a kráľov Európy, ktorí s ňou smilnili, malo byť uvrhnutie na lôžko súženia a smrť jej detí. Počas temného veku boli aj verné duše, ktoré boli takisto uvrhnuté na lôžko súženia, ale tie budú žiť. Keď boli uvrhnutí na lôžko súženia, výsledok života pre verných alebo smrti pre neverných sa zakladal na ich „skutkoch“. Lôžko súženia verných prinášalo trpezlivosť a život. Ich lôžko súženia malo prestať ku koncu troch a pol roka, tesne predtým, ako Eliáš opustil Sareptu, aby prikázal Achabovi zvolať celý Izrael na vrch Karmel.

„Prenasledovanie cirkvi nepokračovalo počas celého obdobia 1260 rokov. Boh vo svojom milosrdenstve voči svojmu ľudu skrátil čas ich ohnivej skúšky. Keď Spasiteľ predpovedal ‚veľké súženie‘, ktoré malo postihnúť cirkev, povedal: ‚A keby tie dni neboli skrátené, nebolo by zachránené nijaké telo; ale pre vyvolených budú tie dni skrátené.‘ Matúš 24:22. Vplyvom reformácie bolo prenasledovanie ukončené pred rokom 1798.“ Veľký spor, 266, 267.

Súd „lôžka súženia“ nad pápežstvom mal „usmrtiť jej deti smrťou“, avšak súd „lôžka súženia“ obsahoval zaslúbenie života pre tých, ktorých skutky preukázali ich vernosť, ako je to znázornené v smrti syna sareptskej vdovy.

A stalo sa po týchto veciach, že syn ženy, panej domu, ochorel; a jeho choroba bola taká ťažká, že v ňom nezostal dych. I povedala Eliášovi: Čo ja mám s tebou, muž Boží? Prišiel si ku mne, aby si pripomenul môj hriech a usmrtil môjho syna? A on jej povedal: Daj mi svojho syna. Vzal ho z jej náručia, vyniesol ho do hornej izby, kde býval, a položil ho na svoje lôžko. Potom volal k Hospodinovi a povedal: Hospodine, môj Bože, či si aj na vdovu, u ktorej bývam ako host', dopustil nešťastie tým, že si usmrtil jej syna? Nato sa trikrát vystrel nad dieťaťom, volal k Hospodinovi a povedal: Hospodine, môj Bože, prosím, nech sa duša tohto dieťaťa navráti doňho. A Hospodin vyslyšal hlas Eliášov; i navrátila sa duša dieťaťa doňho a ožilo. Potom Eliáš vzal dieťa, zniesol ho z hornej izby do domu a odovzdal ho jeho matke; a Eliáš povedal: Hľa, tvoj syn žije. A žena povedala Eliášovi: Teraz z toho poznávam, že si muž Boží a že slovo Hospodinovo v твоjich ústach je pravda. 1. Kráľov 17:17–24.

Vdova rozpoznala, že Eliáš je „muž Boží“, lebo „slovo Hospodinovo“, ktoré vrátilo jej dieťaťu život, bolo slovom „pravdy“. Trojstupňový proces Eliášovho vystretia sa na vdovinom synovi vdova pochopila ako „slovo“ v Eliášových ústach, a to ako „pravdu“. Hebrejské slovo „'emeth“ je v tomto úryvku preložené ako „pravda“ a predstavuje tvorivú moc Alfy a Omegy. Je to hebrejské slovo utvorené z prvého, trinásteho a posledného písmena hebrejskej abecedy a predstavuje Moc, ktorá môže priviesť mŕtvych späť k životu.

Verní, rovnako ako neverní v „priestore“ času milosti, znázorneného tromi a pol rokmi, prijali súd „lôžka súženia“. Smrť bola údelom detí tej triedy, ktorá nasledovala neviestku, smilnila a učila náuky pohanstva. Život bol daný druhej triede, ktorá nasledovala pokyny Eliáša a verila Slovu „pravdy“.

Vdova poslúchla Eliášov príkaz, aby mu priniesla trochu vody a dala mu chlieb, a jej poslušnosť prorokovmu slovu predstavuje verných v temných vekoch Tyatíry. (Stojí za povšimnutie, že keď Eliáš prikazuje vdove, aby najprv nasýtila jeho a potom svojho syna i seba samu, je tým znázornené, že Eliáš je prvý, kto prijíma pokrm na jedenie. On je prvý, kto prijíma posolstvo, a potom cirkev.) Sme poučení, že skutky verných boli na konci väčšie než na začiatku.

Anjelovi cirkvi v Tyatíre napíš: Toto hovorí Syn Boží, ktorý má oči ako plameň ohňa a nohy podobné lesklému kovu: Znam tvoje skutky i lásku, službu, vieru i tvoju trpezlivosť, aj tvoje skutky; a tých posledných je viac než prvých. Zjavenie 2:18, 19.

Verní prejavovali dobré „skutky“ počas „času“, ktorý bol pápežstvu daný na pokánenie, no ich posledné skutky boli „väčšie než prvé“. Keď sa tento „čas“ chýlil ku koncu, Kristus poslal rannú hviezdu reformácie, ktorá začala dielo toho, že už viac nestrpeli pápežstvo, ktoré učilo cirkev „smilniť a jesť veci obetované modlám“.

A tomu, kto zvíťazí a zachová moje skutky až do konca, dám moc nad národmi: a bude ich spravovať železnou berlou; budú rozbité na črepy ako hrnčiarske nádoby, tak ako som ju aj ja prijal od svojho Otca. A dám mu rannú hviezdu. Kto má ucho, nech počuje, čo Duch hovorí

cirkvám. Zjavenie 2:26–29.

Kristus mal „niekoľko vecí proti“ verným na začiatku „času“ daného pápežstvu na pokánie, pretože dovolili Jezábel, „ktorá sama seba nazýva prorokyňou, učiť a zvádzať mojich služobníkov, aby smilnili a jedli to, čo bolo obetované modlám.“ No na konci „času“ veriaci už viac nedovolia pápežstvu pokračovať v jeho zvädzaniach.

„V štrnástom storočí povstala v Anglicku ‚ranná hviezda reformácie‘. Ján Viklef bol predchodcom reformy nielen pre Anglicko, ale pre celé kresťanstvo. Veľký protest proti Rímu, ktorý mu bolo dovolené vysloviť, už nikdy nemal byť umlčaný. Tento protest otvoril zápas, ktorý mal vyústiť do oslobodenia jednotlivcov, cirkví a národov.“ Veľký spor vekov, 80.

Pokrm, ktorý jedia Boží služobníci, sú náuky alebo posolstvo, ktoré prijímajú. Smilstvo je, keď cirkev používa štátnu moc na dosiahnutie presadzovania svojich modlárskeho náuk. V „čase“, ktorý Jezábel dostala na pokánie, cirkev utiekla na púšť, aby tam našla ochranu.

A žena utiekla na púšť, kde má miesto pripravené od Boha, aby ju tam živil tisíce dvestošesťdesiat dní.... A žene boli dané dve krídla veľkého orla, aby odletela na púšť, na svoje miesto, kde je živý čas, časy a pol času, pred tvárou hada. A had vypustil zo svojich úst za ženou vodu ako rieku, aby ju dal strhnúť prúdom. Ale zem pomohla žene, i otvorila zem svoje ústa a pohltila rieku, ktorú drak vypustil zo svojich úst. Zjavenie 12:6, 14–16.

Počas času prenasledovania zo strany Jezabel a Achaba Obadiáš predstavoval ochranu, ktorú poskytovala púšť v čase pápežskej vlády.

Achab zavolať Obadiáša, správcu svojho domu. (Obadiáš sa veľmi bál Hospodina. Keď totiž Jezábel vyhubila prorokov Hospodinových, Obadiáš vzal sto prorokov, ukryl ich po päťdesiatich v jaskyni a zásoboval ich chlebom a vodou.) 1 Kráľov 18:3, 4.

Abdiášovo dielo ukrývania prorokov po päťdesiatich v jaskyniach je symbolom miesta na púšti, ktoré Boh pripravil, aby sýtil verných, ktorí odmietli prijímať náuky pápežstva a ktorí tiež odmietli prijať nesvätý vzťah znázornený jej smilstvom s kráľmi Európy. Časové obdobie, počas ktorého bol Eliáš nasmerovaný k vdove zo Sarepty pre potravu a ochranu pred Jezábelou a Achabom, bolo časovým obdobím, keď cirkev utiekla na púšť, a miesto, ktoré im Boh pripravil, bolo znázornené dielom Abdiáša.

Eliášovo miesto úkrytu v Sarepte, v hebrejčine nazývanej „Zarefat“, znamená očistenie. Keď sa čas, ktorý Jezábel dostala na pokánie, skončil, Eliáš prišiel k Obadiášovi a vyzval Achaba, aby zvolal celý Izrael na Karmel.

A keď bol Obadiáš na ceste, hľa, stretol ho Eliáš; a on ho poznal, padol na svoju tvár a povedal: Či si to ty, môj pán Eliáš? A on mu odpovedal: Som; choď, povedz svojmu pánovi: Hľa, Eliáš je tu. 1. Kráľov 18:17, 18.

Eliášov čas u vdovy zo Sarepty symbolizuje temný stredovek. V rozprávaní o Eliášovi a vdove zbierala dve palice, lebo sa chystala zomrieť. Vdova v prorocke predstavuje cirkev a ona znázorňovala cirkev na púšti, ktorá sa chystala zomrieť.

Anjelovi zboru v Sardách napíš: Toto hovorí ten, ktorý má sedem Duchov Božích a sedem hviezd: Poznám tvoje skutky, že máš meno, že žiješ, a si mŕtvy. Bdej a posilni to, čo ešte zostáva a čo je na umretie; lebo som nenašiel tvoje skutky dokonalé pred Bohom. Zjavenie 3,1.2.

Zbierala „dve palice“ a pripravovala sa na svoju smrť, keď ju prerušil Eliáš.

A slovo Hospodinovo k nemu prišlo takto: Vstaň, choď do Sarepty, ktorá patrí Sidonu, a bývaj tam; hľa, prikázal som tam jednej vdove, aby ťa živila. Nato vstal a šiel do Sarepty. Keď prišiel k bráne mesta, hľa, bola tam vdova a zbierala drevo. Zavolať na ňu a povedal: Dones mi, prosím, trochu vody v nádobe, aby som sa napil. Keď išla po ňu, zavolať na ňu a povedal: Prines mi, prosím, aj kúsok chleba vo svojej ruke. A ona povedala: Ako žije Hospodin, tvoj Boh, nemám nijaký upečený chlieb, iba plnú hrst múky v nádobe a trochu oleja v krčahu; a hľa, zbieram dve polená, aby som vošla a pripravila to sebe a svojmu synovi, aby sme sa najedli a zomreli. 1 Kráľov 17:8–12.

Vdova zo Sarepty zbierala „dve palice“. Vdova predstavuje verných v čase Jezábel. Jej syn predstavuje tých, ktorí počas dejín Tyatíry zomreli so zasľúbením, že budú vzkriesení pri prvom vzkriesení.

A videl som tróny, a posadili sa na ne, a bol im daný súd; a videl som duše tých, ktorí boli sťatí pre svedectvo Ježišovo a pre slovo Božie, a ktorí sa neklaňali šelme ani jej obrazu a neprijali jej znamenie na svoje čelá ani na svoje ruky; a ožili a kralovali s Kristom tisíc rokov. Ostatní mŕtvi však neožili, kým sa nedovŕšilo tých tisíc rokov. Toto je prvé vzkriesenie. Blahoslavený a svätý je ten, kto má podiel na prvom vzkriesení: nad takými druhá smrť nemá moc, ale budú kňazmi Boha a Krista a budú s ním kralovať tisíc rokov. Zjavenie 20:4–6.

Vdova takisto predstavuje tých niekoľkých v Sardách, ktorí boli hodní a ktorým bolo dané biele rúcho.

Ale máš i v Sardách niekoľko mien, ktoré nepoškvrnili svoje rúcha; a budú so mnou chodiť v bielom, lebo sú hodní. Kto zvíťazí, ten bude odiy bielym rúchom; a jeho meno nevymažem z knihy života, ale vyznám jeho meno pred svojím Otcom a pred jeho anjelmi. Zjavenie 3:4, 5.

Tí zo štvrtého zboru v Tyatíroch, ktorí verne zomreli, znázornení synom vdovy, dostali pri piatej pečati biele rúcha.

A keď otvoril piatu pečať, videl som pod oltárom duše tých, ktorí boli pobití pre slovo Božie a pre svedectvo, ktoré zachovávali. A volali veľkým hlasom a vraveli: Dokedy, Pane, svätý a pravdivý, nebudeš súdiť a pomstiť našu krv na tých, ktorí bývajú na zemi? A každému z nich bolo dané biele rúcho; i bolo im povedané, aby ešte krátky čas odpočívali, dokiaľ sa nenaplní počet ich spoluslužobníkov a ich bratov, ktorí majú byť pobití tak ako oni. Zjavenie 6:9–11.

Mučeníkom temného stredoveku boli dané biele rúcha a bolo im povedané, aby odpočívali vo svojich hrobch, až kým nebude zabitá ďalšia skupina pápežských mučeníkov tak, ako boli zabití oni. Boli zavraždení pápežstvom počas obdobia troch a pol rokov a bolo im zasľúbené, že pápežstvo bude nakoniec súdené, avšak nie skôr, než bude zavraždená druhá skupina pápežských

mučeníkov počas čoskoro prichádzajúcej krízy nedeľného zákona. Sestra Whiteová spája žiadosť mučeníkov o súd nad pápežstvom s dvoma pasážami v knihe Zjavenie.

„Keď bola otvorená piata pečať, Ján Zjavovateľ vo videní uvidel pod oltárom zástup tých, ktorí boli zabití pre slovo Božie a svedectvo Ježiša Krista. Potom nasledovali výjavy opísané v osemnástej kapitole Zjavenia, keď sú tí, ktorí sú verní a pravdiví, povolani vyjsť z Babylona. [Zjavenie 18,1–5, citované.]“ Manuscript Releases, zväzok 20, 14.

Zjavenie osemnástej kapitoly, verše jedna až päť, predstavuje dva hlasy z verša jeden a verša štyri. Druhý hlas je výzvou vyjsť z Babylonu a označuje začiatok prenasledovania pre nedeľný zákon, keď mocné hnutie tretieho anjela povoláva Božie druhé stádo z Babylonu. Ona tiež umiestňuje úsek z piatej pečate na začiatok siedmej pečate.

„[Zjavenie 6,9–11 citované]. Tu boli Jánovi predstavené výjavy, ktoré neboli skutočnosťou, ale tým, čo bude v budúcom časovom období.“

„Zjavenie 8,1–4 citované.“ Manuscript Releases, zväzok 20, 197.

V ôsmej kapitole Zjavenia, vo veršoch jeden až štyri, je otvorená siedma pečať.

A keď otvoril siedmu pečať, nastalo v nebi mlčanie asi na pol hodiny. A videl som siedmich anjelov, ktorí stáli pred Bohom; a bolo im daných sedem trúb. A prišiel iný anjel a postavil sa pri oltári so zlatou kadidelnicou; a bolo mu dané mnoho kadidla, aby ho obetoval s modlitbami všetkých svätých na zlatom oltári, ktorý bol pred trónom. A dym kadidla, ktorý vystupoval s modlitbami svätých, vystúpil z ruky anjela pred Boha. Zjavenie 8:1–4.

Modlitby mučeníkov temného stredoveku, ktorí v piatej pečati žiadajú, aby Boh vykonal súd nad neviestkou, ktorá smilní s kráľmi zeme, vystupujú „pred Boha“, keď je otvorená siedma pečať. Inšpirácia uvádza do súladu otvorenie siedmej pečate s druhým hlasom z osemnástej kapitoly Zjavenia, lebo práve pri druhom hlase si Boh spomína na jej nepravosti a potom zdvojnásobuje jej súd. Raz za mučeníkov temného stredoveku a raz za krvavý kúpeľ krízy nedeľného zákona.

A počul som iný hlas z neba, ktorý hovoril: Vyjdite z nej, ľud môj, aby ste neboli účastní na jej hriechoch a aby ste neprijali z jej rán. Lebo jej hriechy dosiahli až po nebo a Boh sa rozepamätal na jej nepravosti. Odpláťte jej tak, ako ona odplatila vám, a zdvojnásobte jej dvojnásobne podľa jej skutkov; do kalicha, ktorý naplnila, nalejte jej dvojnásobne. Zjavenie 18:4–6.

Tých niekoľko v Sardách, ktorí si nepoškvrnili svoje rúcha, predstavuje tých, ktorí vyšli z dejín Tyatíry, ktoré sa skončili v roku 1798. Predstavuje ich vdova zo Sarepty, vdova, ktorá smerovala na svadbu v roku 1844.

„Príchod Krista ako nášho veľkňaza do najsvätejšieho oddelenia na očistenie svätyne, predstavený v Danielovi 8,14; príchod Syna človeka k Pradávnemu, ako je podaný v Danielovi 7,13; a príchod Pána do jeho chrámu, predpovedaný Malachiášom, sú opismi tej istej udalosti; a túto istú udalosť predstavuje aj príchod ženícha na svadbu, opísaný Kristom v podobenstve o desiatich pannách v Matúšovi 25.“ Veľký spor, 426.

Vdova pripravovala svoju poslednú večeru pred svojou smrťou, keď jej Eliáš prikázal, aby poslúžila jemu. Znázorňuje verných niekoľkých v Tyatíre, ktorí prechádzali do verných niekoľkých v Sardách a zhromažďovali „dve palice“ pre „oheň“.

„Dve palice“ predstavujú oba domy starovekého Izraela, ktoré boli pošliapané pohanstvom a potom pápežstvom, no v období rokov 1798 až 1844 mali byť zhromaždené a spojené v „jednu palicu“ v dejinách.

A slovo Hospodinovo ku mne prišlo znovu a povedalo: „A ty, syn človeka, vezmi si jednu palicu a napíš na ňu: Pre Júdu a pre synov Izraela, jeho spoločníkov. Potom vezmi druhú palicu a napíš na ňu: Pre Jozefa, palicu Efraimovu, a pre celý dom Izraela, jeho spoločníkov. A spoj ich jednu s druhou v jednu palicu, aby sa stali jednou v tvojej ruke. A keď sa k tebe prihovoria synovia tvojho ľudu a povedia: Neoznámiš nám, čo tým myslíš? povedz im: Takto hovorí Pán Hospodin: Hľa, vezmem Jozefovu palicu, ktorá je v ruke Efraimovej, i kmene Izraela, jeho druhov, a pripojím ich k nej, k palici Júdovej, a učiním ich jednou palicou, takže budú jednou v mojej ruke. A palice, na ktoré píšeš, budú v tvojej ruke pred ich očami. A povedz im: Takto hovorí Pán Hospodin: Hľa, vezmem synov Izraela spomedzi pohanov, kam odišli, a zhromažďím ich zo všetkých strán a privediem ich do ich vlastnej krajiny. A učiním z nich v krajine na vrchoch Izraela jeden národ, a jeden kráľ bude kráľom ich všetkých; a už viac nebudú dvoma národmi ani už viac nebudú rozdelení na dve kráľovstvá. Ani sa už viac nepoškvrnia svojimi modlami ani svojimi ohavnosťami, ani nijakými svojimi priestupkami; ale zachránim ich zo všetkých ich príbytkov, v ktorých hrešili, a očistím ich; a budú mojim ľuďom a ja budem ich Bohom. A Dávid, môj služobník, bude kráľom nad nimi, a všetci budú mať jedného pastiera; budú chodiť podľa mojich súdov, zachovávať moje ustanovenia a plniť ich. A budú bývať v krajine, ktorú som dal svojmu služobníkovi Jákobovi, v ktorej bývali vaši otcovia; budú v nej bývať oni aj ich synovia, aj synovia ich synov naveky. A môj služobník Dávid bude ich kniežaťom naveky. A uzavriem s nimi zmluvu pokoja; bude to s nimi večná zmluva. Upevním ich, rozmnožím ich a postavím svoju svätyňu do ich stredu naveky. Aj môj príbytok bude s nimi; áno, budem ich Bohom a oni budú mojim ľuďom. A pohanovia poznajú, že ja, Hospodin, posväcujem Izrael, keď moja svätyňa bude v ich strede naveky.“ Ezechiel 37:15–28.

Keď Eliáš opúšťa Sareptu, aby povolal Achaba a celý Izrael na vrch Karmel, ovdovená cirkev, ktorá utiekla na púšť, zbierala dve palice na oheň, ktorý očisťuje vdovu vopred pred svadbou 22. októbra 1844. Zhromažďovanie dvoch palíc je zhromažďovaním milleritského hnutia, ktoré sa uskutočňuje v poslednom období šesťdesiatich piatich rokov označenom v siedmej kapitole Izaiáša. Severné kráľovstvo trpelo Mojžišovým zlorečenstvom od roku 723 pred Kr. až do roku 1798 a južné kráľovstvo trpelo tým istým zlorečenstvom od roku 677 pred Kr. až do roku 1844. V roku 1844 boli duchovní potomkovia týchto dvoch doslovných národov zhromaždení spolu ako jedna palica alebo jeden národ.

Ak nič iné, Ezechiel vymedzuje tie dve palice ako dva národy, ktoré sa stanú jedným národom.

Lebo hlavou Sýrie je Damask a hlavou Damasku je Recín; a do šesťdesiatich piatich rokov bude Efraim zlomený tak, že už nebude ľuďom. A hlavou Efraima je Samária a hlavou Samárie

je syn Remaliášov. Ak neuveríte, veru neobstojíte. Izaiáš 7:8, 9.

Ak nebudeme veriť proroctvu o šesťdesiatich piatich rokoch, neobstojíme.

V nasledujúcom článku budeme pokračovať v predstavovaní symboliky Eliáša.